

ถอดความโดย ลดารัตน์ ผาดีนาวิณ และ นายแพทย์วิชัย เอกพลากร

กองระบาดวิทยา

จาก MMWR August 5, 1994/Vol.43/No.30/p.545-548

ทศวรรษของการลดอุบัติภัยธรรมชาติระหว่างประเทศ

ตั้งแต่ปี ค.ศ.1975 เป็นต้นมา อุบัติภัยธรรมชาติ เช่น แผ่นดินไหว อุทกภัย พายุไซโคลนในเขตร้อน และภูเขาไฟระเบิด เป็นสาเหตุของการเสียชีวิตเกือบ 3 ล้านคนทั่วโลก คนมีชีวิตความเป็นอยู่ลำบากเพิ่มขึ้นอย่างน้อย 800 ล้านคน (ในจำนวนนี้ 47 ล้านคนไม่มีที่อยู่อาศัย [1]) และเป็นสาเหตุของการสูญเสียทรัพย์สินสมบัติถึงห้าหมื่นล้านดอลลาร์(2) เพื่อส่งเสริมความพยายามประสานงานระหว่างประเทศ เพื่อลดการสูญเสียทรัพยากรและความเสียหายทางเศรษฐกิจและสังคม เนื่องจากอุบัติภัยธรรมชาติโดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา วันที่ 11 ธันวาคม 1987 United Nations General Assembly Resolution ได้ประกาศให้ทศวรรษของปี 1990 เป็น “ทศวรรษของการลดอุบัติภัยธรรมชาติระหว่างประเทศ” (International Decade for Natural Disaster Reduction “ (IDNDR) โดยมีเป้าหมาย คือ เพิ่มขีดความสามารถของแต่ละประเทศในการป้องกันหรือลดผลเสียจากอุบัติภัยธรรมชาติและเพื่อวางแนวทางสำหรับการประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีอยู่เพื่อลดผลกระทบของอุบัติภัยธรรมชาติระหว่างวันที่ 23-29 พฤษภาคม 1994 องค์การสหประชาชาติจะจัดประชุมวิชาการเกี่ยวกับการลดอุบัติภัยธรรมชาติที่โยโกฮาม่า ประเทศญี่ปุ่น เพื่อทบทวนความก้าวหน้าของการลดผลเสียของอุบัติภัยในระหว่างทศวรรษของการลดอุบัติภัยธรรมชาติระหว่างประเทศ

ความพยายามหลายอย่างเพื่อลดผลที่ตามมาจากอุบัติภัยธรรมชาติให้น้อยที่สุด โดยเน้นเกี่ยวกับความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ไม่เกี่ยวกับสาธารณสุข (เช่น การพัฒนาระบบเตือนภัยทางดาวเทียมที่สามารถพยากรณ์พายุเฮอริเคนที่เข้าถึงฝั่ง, การออกแบบอาคารที่ทนภัยพิบัติที่สามารถต้านทานแผ่นดินไหว และการปรับปรุงระบบเรดาร์เพื่อตรวจจับพายุทอร์นาโดที่ก่อตัวใหม่ ๆ) อย่างไรก็ตามผลที่ได้จากการศึกษาทางระบาดวิทยาภายหลังจากการเกิดอุบัติภัย ก็สามารถช่วยในการกำหนดกลยุทธ์เพื่อลดอัตราป่วยและอัตราตายจากเหตุการณ์เหล่านั้นได้เช่นกัน (4,5) ตัวอย่างเช่น ในระหว่าง 15-20 ปี ที่ผ่านมา จำนวนการตายที่สัมพันธ์กับพายุทอร์นาโดในสหรัฐอเมริกามีการลดลง เนื่องจากการใช้ผลที่ได้จากการศึกษาทางระบาดวิทยา มาสร้างคู่มือปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยจากพายุทอร์นาโดได้อย่างมีประสิทธิภาพ (6) นอกจากนี้ ตั้งแต่ปี ค.ศ.1985 เป็นต้นมา ความถี่และจำนวนผู้ป่วยจากการระบาดของโรคหัดที่เกี่ยวเนื่องกับอุบัติภัยในค่ายอพยพในอัฟริกาและเอเชียมีจำนวนลดลงเป็นผลจากการรณรงค์การให้วัคซีนป้องกันโรคหัดอย่างได้ผล (7) สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ชี้ให้เห็นบทบาทของการสาธารณสุขในการลดผลกระทบจากอุบัติภัยธรรมชาติ

วัตถุประสงค์ของ IDNDR ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันหรือลดผลกระทบต่อสุขภาพของชุมชนจากอุบัติภัยธรรมชาติในแต่ละประเทศ ได้แก่ 1) การพัฒนาบุคลากรและขีดความสามารถของสถาบัน (เช่นการเพิ่มหลักสูตรสำคัญ ๆ ของการเตรียมพร้อมและการปฏิบัติแบบฉุกเฉินเข้าไปในหลักสูตรของสถาบัน เช่น โรงเรียนแพทย์และสาธารณสุข) 2) เพิ่มเติมและสอดคล้องการเตรียมพร้อมแบบฉุกเฉินที่สำคัญและวิธีการเข้าไปในโครงการทางสาธารณสุขมูลฐานที่ดำเนินการอยู่แล้ว (เช่น อนามัยสิ่งแวดล้อม, การเฝ้าระวังทางสุขภาพของชุมชน และโปรแกรมให้ภูมิคุ้มกันโรค) 3) ปรับปรุงความร่วมมือประสานงานระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมพร้อมและการปฏิบัติ (เช่น สนับสนุนความสัมพันธ์เพื่อการประสานงานระหว่างโครงการสุขภาพและหน่วยงานอื่น ๆ ที่มีส่วนร่วมในการเตรียมพร้อมแบบฉุกเฉิน) 4) ให้มีงานวิจัยทางระบาดวิทยาภาคสนามทันทีภายหลังจากเกิดอุบัติภัยธรรมชาติเพื่อศึกษาเกี่ยวกับผลเสียด้านสาธารณสุขจากเหตุการณ์นั้น (เช่น พัฒนารูปแบบที่สามารถพยากรณ์ความเสี่ยงของสาธารณะต่ออุบัติภัยธรรมชาติชนิดต่าง ๆ หรือบ่งชี้ประชากรกลุ่มเสี่ยงจากอุบัติภัยนั้น) 5) ปรับปรุงเทคโนโลยีและกลวิธีการส่งต่อข้อมูล 6) ปรับปรุงระบบการสื่อสารระหว่างชุมชนที่เสี่ยงทั้งก่อน ระหว่างและภายหลังการเกิดอุบัติภัย (เช่น การประสานงานระหว่างหน่วยงานสาธารณสุขต่าง ๆ และองค์การที่สำคัญในการปฏิบัติการเพื่อกระชับวิธีการในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ, มีการค้นหาเทคโนโลยีทางเลือกต่าง ๆ ในการปรับปรุงการเก็บรวบรวมข้อมูลและพัฒนาฐานข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งคุกคามจากธรรมชาติที่เฉพาะของแต่ละประเทศ และข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรต่าง ๆ ของแต่ละพื้นที่และระหว่างประเทศที่เอื้อต่อการช่วยเหลือกันในภาวะฉุกเฉินได้ และ 7) พัฒนาระบบเตือนภัยแต่แรกเริ่ม

ถอดความโดย ลดารัตน์ ผาดินาวิน และ นายแพทย์วิชัย เอกพลากร กองระบาดวิทยา

จาก MMWR Vol.23 No.17, May 6, 1994, p 321-322